

BUITEN

23^E JAARGANG N^O. 26

ZATERDAG 29 JUNI 1929

Foto v. d. Laarse

AVOND

Redactrice: RO VAN OVEN

INHOUD:

AVOND (ILLUSTRATIE)	BLZ. 301
GALATEA EN HANS BRIL, DOOR JAN WALCH (26)	BLZ. 302
EEN NIEUWE WEDSTRIJD: KORTE VERHALEN	BLZ. 303
DE AFGRAVING VAN DEN SINT-PIETERSBERG (GEÏLL.) DOOR R. H. H.	BLZ. 304—307
UIT JAREN DIE VOORBIJGINGEN (RÖNTGENOOGEN), DOOR FR. DE WITT HUBERTS	BLZ. 306
HOE DE OOSTZANERS AAN HUN DORPSWAPEN KWAMEN, DOOR A. W. FRANCKEN	BLZ. 307
HAGEDISSEN (GEÏLL.), DOOR G. H.	BLZ. 308—309
FIDEL (MET TEEKENINGEN VAN A. M. LUYT) (VERVOLG), DOOR T. N.	BLZ. 310—311
IN HET RIJK DER STILTE (ONDER HET IJSDAK), DOOR CHARLES G. D. ROBERTS (3)	BLZ. 312
SICILIAANSCH STRAATMUZIKANTEN (ILL.)	BLZ. 312

BERICHTEN VAN REDACTIE EN UITGEVERS.

Men gelieve alles wat de Redactie van dit weekblad betreft te adresceeren aan de Redactrice Mw. Ro van Oven, Emmastr. 15, Amsterdam, stukken voor de Administratie aan de Uitgevers N.V. Scheltema & Holkema's Boekhandel en Uitgevers-Mij., Rokin 74—76, Amsterdam, met de toevoeging: „Voor de Administratie van het Weekblad Buiten”. Duidelijke naam en adresvermelding wordt verzocht, ook achter op de foto's

Nieuw verschenen nummers 25 ets., oudere 50 ets.

GALATEA EN HANS BRIL

26)

DOOR JAN WALCH

STEL je eenheids-inzet was 10 francs, dan werd die, bij achtereenvolgende verlies-spelletjes 20, 40, 80, 160, 320, 640, 1280, 2560, 5120 francs. Je was dus pas met 't tiende spelletje aan 't maximum toe. Nu! 't Was duidelijk, dat het vrijwel een wonder was, als je bij een kans van 50% plús de soepele toepassing van de wetenschap, dat beide kleuren een gelijk aantal malen bovenkomen, — bij een kans van veel méér dan 50% dus, nog verloor.

Hans was daarom ten allerzeerste overtuigd. En woest verlangend om het systeem toe te passen. Hij zou maar niet, zooals aanvankelijk zijn plan was geweest, een nachtje te Parijs overblijven, maar dadelijk daar aangekomen, naar de Gare de Lyon gaan; hij kon dan één der vele nachttreinen nemen; den volgenden middag om vier uur was hij dan al bij den hoorn des overvloeds aangeland. De chique jongeling die hem alleraardigst van dienst was bij het vaststellen van dit reisplan — hij kende al de treinen uit zijn hoofd —, kon hem dan wel niet verder gezelschap houden, hij moest — naar hij zeide, zoodra hij wist dat Hans dóórreizen zou — héél noodzakelijk te Parijs zijn, maar enfin, over 'n paar dagen zouden ze elkaar wel te Monte Carlo weerzien.

* *

Op een wonderbaar stralenden Decembervormorgen zat Hans voor het Café de Paris een kopje koffie te drinken. Den vorigen dag was hij, na ruim dertig uur sporen, te Monte Carlo aangekomen, en had zijn intrek genomen in een groot hôtel. Hij was wel even geschrokken, toen hij de prijzen van het verblijf daar vernam, die in géén verhouding waren tot het nu werkelijk wel heel armzalig blijkend bedrag dat hij bij zich had, maar die schrik was als een reculer pour mieux sauter geweest; onmiddellijk daarna had hij een der mooiste kamers gehuurd, met een balkon, uitzijnde op de heerlijk blauwe zee. En toen merkte hij, dat hij eigenlijk heelemaal geen lust had om nu dadelijk naar het casino te gaan; ging

lekker eten, wat op zijn balkon zitten, voelde zich een beetje eenzaam, en dook vroeg in het warme duister, in de vergetelheid van den slaap.

Den volgenden morgen, dezen morgen, was hij ontwaakt in een warreling van tegenstrijdige gevoelens. Uit zijn bed vandaan zag hij den stralenden blauwen hemel, en toen hij, opgestaan en op het balkon gelopen, rondkeek, was alles licht en blanke pracht. De witte stad, met boeketten van groen licht en blanke pracht. De zee, de heerlijke zee met en lichte bloeseming doorstrooid, de zee, de heerlijke zee met haar blauwe kleur en groenige kanten, de warm-begroeiende rotsen aan den oever, een enkel blinkend wit zeil in de verte. Wat was er dan in deze wijde blijheid, dat hem toch aldoor daaronder hinderde?

Hij zuchtte even. Het was de tweede zucht zijner mensche-lijkheid. Maar we zullen ze voortaan niet meer tellen.

Kom, hij moest nu maar gauw had hem gezegd, dat het Casino werk. De chique jonge man had hem gezegd, dat het Casino om tien uur al openging, en het meest op je gemak speelde je in de morgenuren, dan was 't er nog niet zóó druk en dringerig. 's Avonds was het 't ergst. En 't allerstilst was het tijdens het déjeuner en in den vooravond.

Hm. Jawel. Zonder veel lust kleepte hij zich, ontbeet, slenterde naar buiten. Alles was even weidsch hier, even bloeiend en blij; en zonnig; en wel-onderhouden. Geen vuiltje op den breeden rijweg, en toen hij terzij een plantsoentje inging — hij had toch nog altijd een vreemd zwak voor al wat „natuur” was, zij het dan zóó weinig natuurlijke natuur als hier — toen trof hem de blankheid van den kiezel op de paden, waar geen papiertje ronddwarrelde, waar, door een laag rasterhekje afgesloten, de keurig gesnoeiide boompjes als wel-gekleede, goed gedresseerde kindertjes bescheiden en netjes op hun rijtjes stonden, rulle aarde — eerst nat gemaakt, toen geharkt, met regelmatige harkstreepjes — ertusschen. Een geüniformde wachter met schoone wijde witte broek stond er martiaal bij. Het was heel iets anders dan het Vondelpark! Hans was genoeg ingeleefd in de mensche-lijke waardeeringen van netheid en orde, om hier niet een zekere kille hoogachting voor te gevoelen. Maar prettig deed het hem niet aan. O neen . . . En meteen schoot hem te binnen, dat eens iemand in Amsterdam hem had gezegd, dat de publieke diensten nergens zoo keurig functioneerden als in Monaco, want daar was geld voor alles. Dank zij de speelbank. Jawel, de spelers brachten het op . . .

Nu werd 't hem voor 't eerst een oogenblik *bewust*, wat er aldoor in hem zat, dat hem hinderde. Het was de angst voor den uitslag van het spel. Maar zijn verstand rukte dadelijk naderbij, met 'n zekere kracht-der-wanhoop stormde het naar boven, en sloeg met het systeem-argument die malle vrees neer. En de overweging: „stel je voor, dat het toch eens mis ging, dan . . .” die overweging kón je immers eenvoudig niet af-denken. Wat hij dan ook niet deed. Het prettigst was, heelemáál maar niet te denken aan . . . enfin, aan de heele spelerij. Want je verdiepen in de heerlijkheden van 't winnen, 't aldoor-maar-door winnen, dat kon hij toch ook niet. Dat dúrfde hij niet . . .

Zoo kwam hij in de onmiddellijke nabijheid van het Casino; bij de wijde stoeltjes-en-parasolletjes-tuin van het Café de Paris. Het was toch wel prachtig, dat je hier in December buiten kon zitten. Hier zoo voor je plezier eens wat rondwandelen! Wat 'n heerlijke rust. Hij bedacht, dat hij dáárom hierheen was gekomen; Gally en de dienstboden zouden dat immers aan ieder die er naar vroeg, vertellen: hij rustte hier een dag of tien uit! Hij grimlachte. Zóó grimlachen, dat had hij óók nog nooit gedaan.

Enfin, hij had al den tijd, hij zou hier eerst eens even een kopje koffie drinken. Er was veel te kijken. Een wel heel eigenaardig oord was het. „Rijkdom”, dat was de gedachte die van alle kanten op je aankwam. Het was hier een publieke weg, volstrekt niet een salon . . . Maar waarter-wereld zag je op een publieken weg zóó veel keurig gekleede menschen, de heeren bijna àllen met prachtig aansluitende pakken, het fijnst-gesnitte, geestigst-gevarieerde schoeisel, en hoeden die allemaal splinternieuw schenen, en dat allemaal om tien uur in den morgen; en fijn geüniformeerde nurses met, zij het meestal bleke, toch zoo fijntintig-gebloude, rijk-bekante jongetjes. Dames zag je op dit uur nog maar weinig, een enkele sportieve miss te paard, en dan was natuurlijk haar rijkkleed even stijlvol als haar rijdier, en de keurig-gemeenzame groom, die cavaliersgewijs naast haar mocht rijden. O, dit was een wonderwereld, een prachtwereld,

een als glimmend verniste wereld — Jawel, jawel, — maar waarom lachte dat vernis hem tegen als een valsche glimring? Waarom voelde hij er voortdurend de meedoogenloos-harde dreiging in? Nu ja, hij hóorde niet meer tot die wereld der rijken, waarin hij zich bewoog, maar hij zou er toch weldra weer toe behooren?

Zoo moest hij dan met den bewusten blik van den krijgvoerder dat reusachtige gebouw aanzien, dat al voortdurend beduidenisvol in zijn geest, en nu ook in de werkelijkheid, aanwezig was. Het Casino. Het zag er ook al zoo net uit, niet bepaald iets moois van stijl, o neen, het was geen liedekijn van Halewijn, het was gewoonweg gezeten-burgerlijk; maar juist dat pretentielooze had zoo-iets echt fatsoenlijks. „Bieder”. Zoo keek dat Casino uit zijn vele oogen, als brave ouderlingen onder de preek, en zoo onbevungen braaf keken ook de bezoekers, die onder die blauwe klok op de ruime stoep stonden, alvorens langzaam naar binnen of langzaam naar buiten te gaan. Alles zoo héél bedaard en onverschillig. Als je er lang naar keek, ging je vanzelf ook zoo heel bedaard en onverschillig kijken. Jawel. Dat was de houding hier. Een soort ingénue onverschilligheid. Die zette ook Hans, de steeds meer mensch geworden Hans, op zijn gezicht, zoo zou hij straks „ook es even binnenloopen”. En dan zou hij „ook es even spelen”. Met het systeem achter zijn rustige onverschilligheid. En ook, ook es even winnen. Veel winnen . . . En hij voelde al, nu al, hoe onder die rustige rust een duivelsche triomf gierend kwam opvragen. En keek weer naar de blauwe klok. Het was vreemd, zoo fascineerend als die klok was; boven het burgerlijk-rijk Casino, met het correcte publiek. Ze stond nu al op half elf. De tijd leek hier wel vlugger te loopen. De tijd, die hier ook al zooveel rijker was dan elders. Tijd is geld. Tijd was véél geld hier. Elke minuut was tienduizenden winst. „En tienduizenden verlies”, klonk er als een zacht weerklinkje achteraan. Tijd is geld. „En geld is tijd”. . . . Enkel tijdelijk, enkel tijd. . . . Enkel de schijn, het valsche blikkerend vernis over de eeuwigheid.

Nu ja! Hans tikte heftig met zijn kinderwandelstokje op 't koffiehuisstafeltje van het wereldbekend Café de Paris. Het op beide halfronden der duizelend draaiende aarde bekende Café de Paris. Stond op. Had haast. Kellner schoot toe. Betaling. Nu inéens zeer kalm. Het eigenlijke stuk gaat beginnen. De acteur is geschminkt. Stapt met den tooneelstap het tooneel op. Coulissen van 't park links. Coulissen van plantsoen en hôtels rechts. Alles tooneel. Loopt kalm! — maar hoe innerlijk driftig — het tergend ronde perkje om naar waar de groote, statige stoep ligt. Bevallig schuin ligt. Hij zet zijn voet op de eerste trede. Verschillende menschen komen hem tegen, enkele loopen achter hem ook. Ook langzaam „es” naar binnen . . . Alsof ze niet moesten. Alsof ze niet gedreven werden door den duivel. En ineens ziet hij, dat al die menschen hier toch niet zoo perfectly gentlemanlike gekleed zijn. Neen neen . . . Enkelens zelfs maar sjofel-netjes. En er staat een employé die star en strak over allen heen schijnt te zien, maar die intusschen hard-rustig ieder wel zeer goed even *ziet*. Ziet met een blik, die niet mee-doet. Niet naïef in het romantisch verhaaltje van „es even” voor-de-aardigheid-ook-naar-binnen. Een blik als een automaat, die klaar staat om valsche munt, heelemáál valsche munt, te weigeren. Uit te werpen. En voor de niet-heelemaal-valsche ook geen grein respect heeft. Niemand kan dat ook eischen van een automaat.

Hans is boven. Kijkt alle menschen even aan. Hoort zoo bij 't „ook es” kijken. En ineens verschrikt hij. Erg. Heel erg. Die ééne meneer, die daar tegen één van de kolommen een cigarette staat aan te steken, die werkelijk wel héél elegante heer . . . dien kent hij. En hij schrikt voor hem. Maar toch weet hij niet ineens, wie hij is; waar hij hem gezien heeft. In Amsterdam? In 't Gooi? Het schijnt nóg langer geleden, en zijn verschijning wekt herinnering aan andere omgeving . . . Maar welke?

Hij heeft een vaag gevoel van zich te moeten verbergen. Onder den eersten indruk keert hij om. En bijna bonst hij tegen een ander gezicht op, dat hij ook kent. Maar *dit* heel goed . . . Dat is Marx, de detective . . . Of . . . Neen, hij moet zich vergissen . . . Hij zou zijn indruk willen verifiëren, maar dat kan niet, want die ander, Marx-of-niet-Marx, is plotseling verdwenen. En als hij weer omkeert, besluiteloos, ziet hij den automaatblik van den portier op zich gericht. En gaat dan maar geaffaireerd verder naar

binnen. De chique heer is ook weg. Het is hier alles hallucinatie . . .

In Amsterdam was intusschen Galatea; wie in deze zelfde dagen het leven ook een hallucinatie scheen, — of bléék, dat is naar men het nemen wil. Maar het was met haar toch wel een ietwat ander geval dan met Hans.

De voorbereidingen tot de opvoering van haar leerlingen — een opvoering in een zeer grooten schouwburg — waren in vollen gang. Die vereischten al haar krachten; maar het kostte haar felle inspanning, deze op de spelen der verbeelding — evenzeer naar vinding als naar verwezenlijking haar werk — te concentreeren. Want vreemde onrusten omwaarden haar hart. In de moeilijke uren der ongewone eenzaamheid had zij zich daarvan rekenschap gegeven: zij was bekommerd, diep zorgelijk bekommerd, over Hans. Haar genoot. Een telefonische oproeping van Goldsman, waarop zij in de onbevungenheid van haar onschuld het antwoord had gegeven dat haar in den mond gegeven was, was het eerste begin van haar verontrusting geweest. Want Goldsman had haar mededeeling ontvangen met een hè?!-uitroep, die wel een uiting van verbazing leek, maar een verbazing, die tevens een sterk element van wantrouwen scheen te bevatten. En hij had doorgevraagd: wanneer dat plan dan wel was opgekomen? — en dat het „vreemd” was, dat Professor daar gisteren niets van gezegd had, op den dag van zijn rede; en hoe lang „hij dan wel gezegd had” te zullen wegblijven. Dat „vreemd”, en dat „hij dan wel gezegd had” waren zelfs, wat hun toon betreft, het peil der insinuatie zeer nabij. Maar de wóorden hadden toch nog een zekere gematigdheid.

Met zeer weinig verholten ontstemming had Goldsman — die te zakelijk was om aan ouderwetsche hoffelijkheid tegenover vrouwen te doen — het gesprek geëindigd, en Galatea was in een onplezierige stemming achtergebleven. Niet dat zij zich de wereldsche zaken aantrok op de manier van Hans, maar zij trok zich de gedragingen van Hans aan, en de gedachte daaraan verstoorde in felle tegenstelling de vizioenen van schoone levensbeelding waarin haar geest verwijlde. Het optreden van Goldsman had haar bewust gemaakt, wat ze eigenlijk wel in zich geweten had: dat Hans aan 't laag-menschelijk knoeien was. De bevreesing over zijn geld-vragen onder een zonderling voorwendsel — hij had juist tot-nog-toe een pikante *glorie* gevonden in het feit, dat hij altijd met wonder-zeldzame, maar onmiskenbaar echte en gave louis d'or op de proppen placht te komen — dat geld-vragen had haar ook al vreemd aangedaan; vooral wegens de korte, geaffaireerde wijze waarop Hans zijn verzoek te-berde had gebracht; als iets volkomen onbelangrijks, iets dat vanzelf sprak, en dat dan ook geen motiveering vergde; maar Galatea had heel goed gevoeld, dat hier wel reden tot motiveering was geweest, en dat de anders altijd zoo met onderwijs-wellust explicerende Hans dien uitleg opzettelijk, en met een ongaarne-bekende bedoeling achterwege had gelaten. Er was in haar wezen een zekere tweeeenigheid, die slechts dengenen wien het zieleleven der *vrouw* onbekend is, een tegenstrijdigheid kan schijnen. Zij had Hans aanvankelijk uitgelachen om zijn wanbegrippen der wereld, zij was de cynische figuur van hen tweeën geweest, die zoo onder andere met zijn aanvankelijk geloof in Chlorimans onbaatzuchtigheid had gespot, zij, de zuidelijke nymf, was weer „realistisch” gebleken, en tevens was in haar een reinheid van gedachten, een lichte zuivere schoonheid van verbeeldingswereld, waardoor zij, nu de laagheid der menschen in geliefde nabijheid machtig werd, een pijnlijke ontstelling, een diep-droefgeestig afgrijzen in zich voelde komen.

(Wordt vervolgd)

EEN NIEUWE WEDSTRIJD

KORTE VERHALEN

De foto-wedstrijd, door „BUITEN” uitgeschreven, heeft uitnemende resultaten opgeleverd, gelijk de lezers van „BUITEN” gedurende de afgelopen maanden hebben kunnen aanschouwen. Daarom meenen wij, dat een nieuwe wedstrijd de belangstelling van vele onzer lezers zal wekken. Ditmaal willen wij hen, die beter de pen (of schrijfmachine!) dan het fototoestel hanteeren, gelegenheid geven met elkaar te wedijveren in de kunst van het vertellen.

VOORWAARDEN

Voor de voorwaarden verwijzen wij naar de no. 20, 21, 22 en 23 van dezen jaargang.

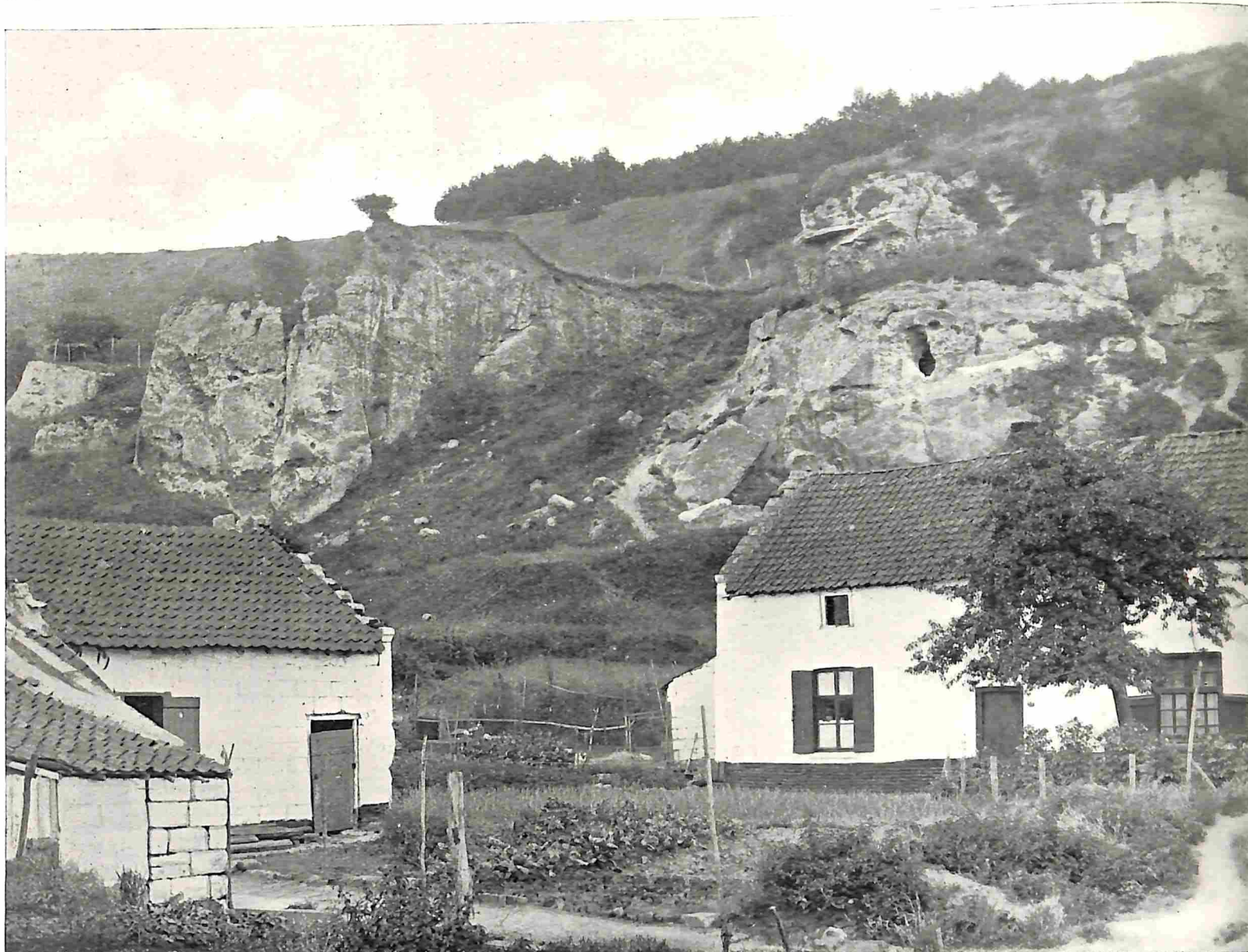

Foto R. H. Herwig

HUISJES VAN KALKSTEEN AAN DE JEKERZIJDEN VAN DEN ST. PIETERSBERG

De afgraving van den Sint-Pietersberg

ONZE mooie Sint Pietersberg gaat verdwijnen! Dat men reeds lang met de afgraving bezig was, wisten we. Toen we echter in den vorigen nazomer een tocht langs het kanaal naar Luik maakten, schrokken we toch van de groote fabrieksinstallaties, die men bezig was te bouwen. Dat de afgraving nu crescendo zou gaan, was duidelijk. We besloten daarom de mooie plekjes, vóór het te laat is, op de gevoelige plaat vast te leggen. ☼ Men weet, dat het gaat om de mergel. Sinds eeuwen wordt die gebruikt als bouw materiaal, als meststof en bij de glasfabricatie. De schilderachtige witte huisjes langs den berg, die zoo aardig tegen den begroeyden achtergrond uitkomen, zijn alle van kalksteenblokken opgetrokken. Mergel is namelijk een soort kalk- of krijtsteen, die bestaat uit millioenen bij millioenen schaaltes en schelpjes van kleine zeedieren, wier pantsertjes bij het afsterven naar den bodem zonken. Waar nu de Zuidlimburgsche heuvels verrijzen, moet dus eens het water der zee hebben gegolfd. Dat is ook te zien aan de versteende planten en dieren, in den berg gevonden. De bekendste van die voorwereldlijke dieren is zeker wel de Mosasaurus of Maaghagedis, een krokodil van ongeveer 8 M. lengte! In het jaar 1766 werden voor het eerst de overblijfselen van dat enorme dier ontdekt. ☼ Het graven van mergel dateert uit de grijze oudheid. Reeds Plinius vertelt in zijn „*Historia Natura*”, dat men in de Belgische provincie een witachtige steensoort met de zaag snijdt alsof het hout is, en nog gemakkelijker. Bij die vroegere winning echter leed het natuurschoon van het landschap niet. De berg bleef bestaan, men groef slechts gangen, die later de beroemde grot zouden vormen. In den loop der eeuwen kregen die gangen een lengte van honderden kilometers, waarin men zonder gids niet kon gaan. In 1640 nog verdwaalden vier monniken in het groote labyrint. Zij hadden gemeend den berg veilig te kunnen binnen-

gaan, door het einde van een kluwen touw bij den ingang vast te maken. Onder 't voortgaan werd het kluwen afgerold. Door wrijving tegen een scherpen kant wellicht brak het touw . . . de lijken der ongelukkigen werden pas na 7 dagen gevonden. ☼ In den Oostenrijkschen successieoorlog had er een formeele veldslag in den berg plaats tusschen Oostenrijksche en Fransche troepen en in den tijd van Napoleon wisten vele jongelingen, die 's keizers rok niet wenschten te dragen, zich in den berg te verbergen. En hoevelen hebben later onder geleide van een vertrouwden gids de gangen van den berg doorwandeld! Elken zomer trok de wereldberoemde grot duizenden bezoekers en talrijk waren de reclames van de gidsen op de muren der witte huisjes. Dan trok men naar de „Musée des amis des sciences”, waar de in kalksteen uitgehouwen Mosasaurus zeker wel het meest de aandacht trok, en huiverde als men bij de „*Hel*” een poosje door den gids alleen werd gelaten, die met zijn fakkel spookachtige lichten in de omliggende gangen wist te tooveren. De negendrup, waar in vaste regelmaat om de negen seconden een druppel water in een komvormige holte viel, trok aller belangstelling. ☼ Nog levendig herinneren we ons het aardige weggetje, dat bij Châlet Lichtenberg den berg opging. Een poort, in den berg uitgehouwen, voerde naar den Wilhelmina-weg, herinnerend aan het Koninklijk bezoek van 1903. Op het platform van de ruïne van het oude Lichtenberg kon men van een prachtig panorama genieten. Diep omlaag, als een zilveren lint, de snelvlietende Maas. Dichtbij de vele Maastricht; aan den overkant der rivier de dorpjes Bemelen, Gronsveldt en Rijckholt. ☼ Naar dat alles zochten we dezen zomer tevergeefs. Wel zagen we nog een bouwval op den berg, misschien de ruïne van Lichtenberg, maar het aardige weggetje, dat derwaarts voerde, was verdwenen! Op die

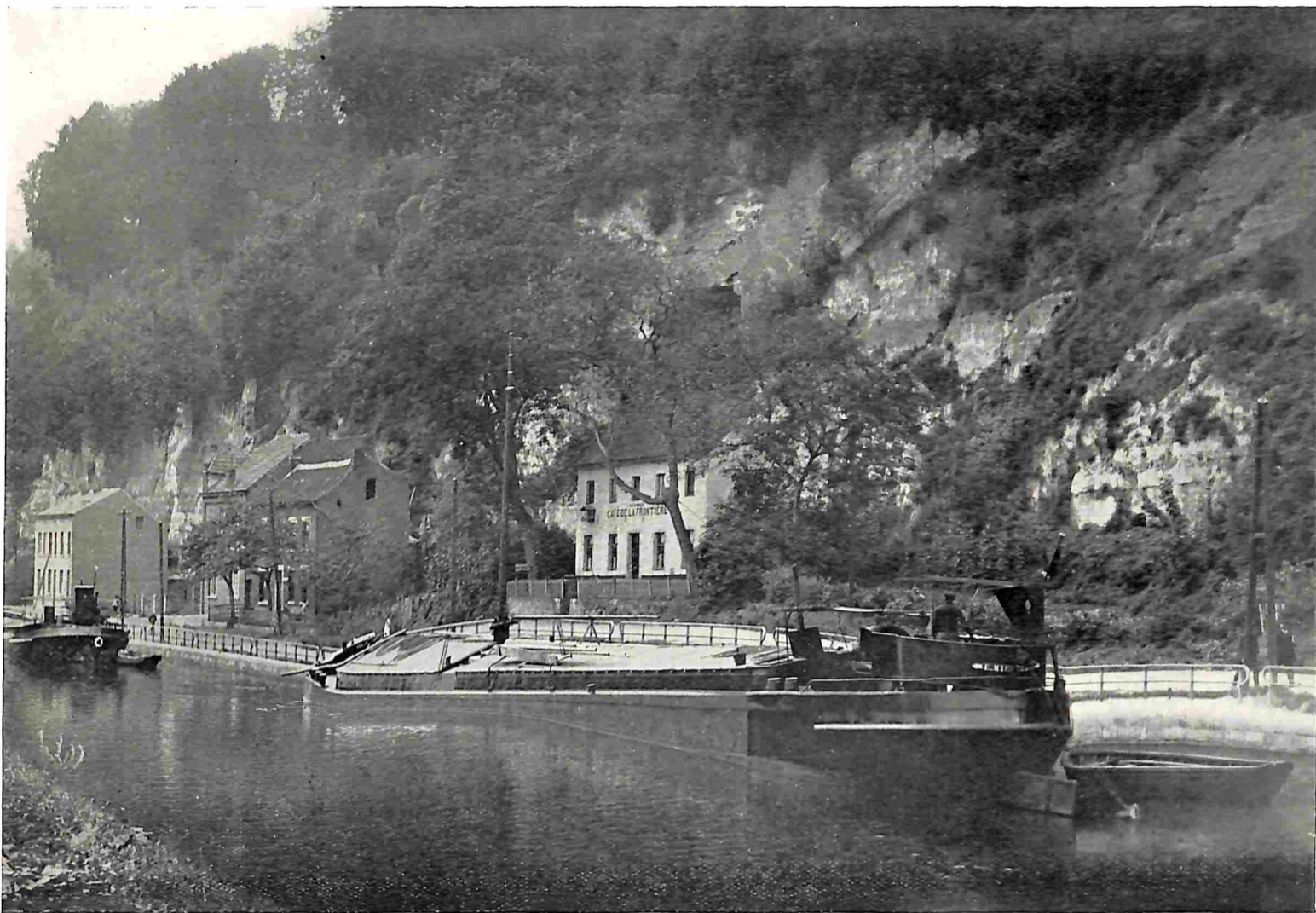

Foto R. H. Herwig

EEN BEKOORLIJK PLEKJE BIJ HET CAFÉ „DE LA FRONTIÈRE”

plaats ongeveer rijzen nu de machtige fabrieksschoorsteen ten hemel, voorspellend, dat het tot nu toe gespaarde natuurschoon wel spoedig zal verdwijnen. ☒ Op het oogenblik zijn er nog wel aardige plekjes te vinden, al is het dan niet meer wat het geweest is. Bij de brug van Sint Pieter b.v. is nog een bekoorlijk plekje, al verheffen zich dreigend op den achtergrond de fabriekspijpen. Ook bij het café „De La Frontière” is het schilderachtige tot dusverre bewaard gebleven. Dat café ligt aan den voet van den berg, die hier steil afdaalt naar het kanaal, nauwelijks ruimte latende voor een smallen rijweg. Om meer van het mooie gezicht te kunnen genieten, hadden wij de overzijde van het kanaal gehouden, waar slechts een smal jaagpad ligt. Telkens moesten we op zij gaan voor de jaagpaarden, die — getweeen naast elkaar — de lange aken voorttrokken. De mooi begroeide berg nam onze geheele aandacht in beslag en zonder erg waren we de grens gepasseerd. Men weet, dat, na de gedeeltelijke enclave waarin Maastricht ligt, de Maas grensrivier wordt. Het kanaal loopt dan op Belgisch grondgebied en eveneens het jaagpad, dat tusschen kanaal en rivier ligt. We waren dan ook erg verwonderd op onzen terugweg van de overzijde, waar het grenskantoor ligt, de vraag te hooren of we niets hadden te declareren. Omdat we niet wisten de grens gepasseerd te zijn, drong de portée van de vraag niet direct tot ons door. Of we niets uit België meegebracht

hadden, klonk het verduidelijkend. Mèt viel ons oog op de naam van het café. Toen pas begrepen we, dat we met Rijksambtenaren te maken hadden. ☒ Van Maastricht komende heeft men al heel spoedig ook van deze zijde een aardig gezicht op den berg met het oude fort Sint Pieter. ☒ Verderop een paar witte huisjes aan den voet. Hier zijn duidelijk de groote moppen kalksteen te onderscheiden, waaruit ze opgebouwd werden. Nadat deze blokken uit de berg gezaagd zijn, moeten ze eenigen tijd aan de lucht blootgesteld om te harden. 't Is een goedkope, maar niet bepaald solide bouwstof. R.H.H.

Foto R. H. Herwig

DE AFGRAVINGEN AAN DE JEKERZIJDEN VAN DEN ST. PIETERSBERG

Uit jaren die voorbijgingen

RÖNTGENOOGEN

IN September van het vorige jaar brachten de dagbladen het vreemde bericht, dat een oogarts uit Madrid, dr. Pedro Niel, in wetenschappelijke kringen groot opzien verwekt had door zijne mededeelingen over de zonderlinge eigenschappen van een knaap, dien hij sinds anderhalf jaar in observatie had genomen. Bedoelde knaap heet Benito Paz en is de zoon van een schoolleeraar van een dorp in de nabijheid van Madrid. ☞ Tot zijn 5de levensjaar werd er niets bijzonders aan hem waargenomen, doch toen zijn vader begon met hem thuis het eerste leesonderricht te geven, verraste hij dezen doordat hij de onbegrijpelijke eigenschap vertoonde de woorden van zijn leesboekje te kunnen spellen, ook als dit gesloten was. Zijn vader, die eerst meende, dat zijn zoontje bijzonder vlijtig was geweest en de spel oefening van buiten geleerd had, kwam echter weldra tot de ontdekking, dat de oogen van den jongen in staat waren door de tamelijk dikke kaft heen te zien, alsof het boek geopend was. Een nadere bevestiging van zijn ontdekking ontving hij bij een andere gelegenheid, toen hij naar een knoop zocht, die aan zijn vest ontbrak. Benito, die er bij tegenwoordig was, begon te lachen en zeide dat zijn vader den knoop immers in zijn tabaksdoos gedaan had, welke hij in zijn zak droeg. ☞ Paz opende genoemde doos en vond werkelijk het gezochte voorwerp, dat hij zich thans herinnerde den vorigen dag daarin geborgen te hebben, zonder dat zulks door Benito kon gezien zijn. Toen zijn vader hem om opheldering vroeg, werd de jongen verlegen, doch verklaarde dat hij den knoop duidelijk zag, evenals een paar sigaretten, die eveneens in de doos lagen. De oude Paz nam nu de proef, telkens een ander aantal sigaretten in zijn tabaksdoos te sluiten, zonder dat Benito dit kon waarnemen, doch nimmer meer dan vijf, daar hij nog niet verder tellen kon en nooit vergiste hij zich in het aantal. ☞ Een maand later ging de vader met zijn zoontje naar den oogarts Niel te Madrid, die den jongen nauwkeurig onderzocht, doch niets abnormaals aan zijn oogen ontdekte, maar wel spoedig dezelfde overtuiging kreeg als de vader. ☞ Ten einde het merkwaardige geval beter te kunnen bestudeeren, verzocht hij den jongen bij hem te laten en weldra constateerde hij nu, dat Benito allerlei voorwerpen, weggesloten in een ijzeren kistje, werkelijk zag en zelfs hun kleur beschrijven kon. Slechts bleek hij niet in staat te zijn door hout te zien. ☞ Wij weten niet wat het onderzoek verder aan het licht heeft gebracht, doch merkwaardig is het, dat in het begin van de 18e eeuw, op hetzelfde Iberische schiereiland, zich een dergelijk geval heeft voorgedaan, dat door verschillende schrijvers geboekstaafd is. ☞ Wij noemen slechts Vulpius' *Curiositäten*, Deel V, Joh. von Justi, *Geschichte des Erd-Cörpers, Der gegenwärtige Staat von England, Portugal und Spaniën*, Deel I, van een ongenoemde en P. G. von K. *Lehrreiche Nachrichten für einen Reisenden in verschiedene Europäische Staaten*, Deel I, dit laatste werk

eene vertaling van een anoniem Fransch geschrift. ☞ Het geval door hen beschreven betreft een meisje, dat te Lissabon uit eenvoudige ouders met een tweelingzuster geboren werd en later huwde met een Franschen koopman, Pedegache. Reeds als kind vertoonden hare oogen dezelfde vreemde eigenschap als die van Benito Paz. Zoo gebeurde het eens, dat zij met hare ouders op een landweg liep en plotseling begon te schreien van vrees, omdat zij een man diep onder de aarde zag. Bij onderzoek bleek zij goed te hebben gezien, daar zich in de nabijheid een oude mijngang bevond, waarin een mijnwerker aan den arbeid was. ☞ Op driejarigen leeftijd zag zij, dat de dienstbode harer ouders, terwijl deze bezig was de tafel te dekken, in gezegende omstandigheden verkeerde, ofschoon dit uiterlijk niet was waar te nemen. Het dienstmeisje toonde zich beleedigd en ontkende ten stelligste, doch eenigen tijd daarna bleek het dat het kind zich niet vergist had. ☞ Toen de Lissabonsche dames dit vernamen, kwamen zij met hunne drachtige schoothondjes bij de kleine, om te weten hoeveel jongen de hondjes zouden werpen en steeds wist zij het juiste aantal en zelfs de kleur van de nog ongebornen diertjes op te geven. ☞ Ouder geworden verleen- de zij dikwijls haar hulp bij het zoeken naar bronnen en naar metalen in den bodem. ☞ Na met Pedegache in het huwelijk te zijn getreden, maakte zij met een gezelschapper reiswagens een tocht door Portugal. Toen men onderweg een hoogte had overschreden, beval zij den koetsier onverwachts om stil te houden. Zij verliet den wagen, liep zonder aarzelen een weinig verder en verklaarde dat vóór hare voeten

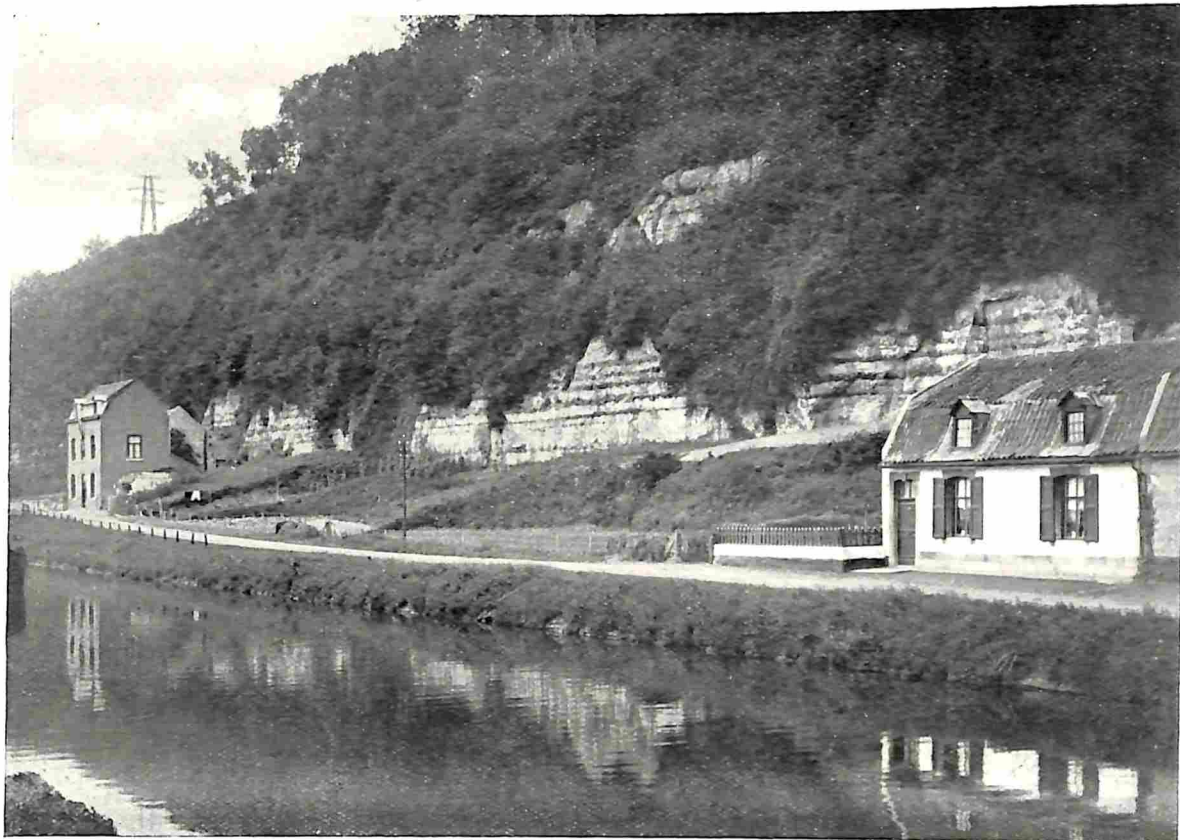

Foto R. H. Herwig

AAN HET KANAAL NAAR LUIK

ten een mooi antiek gedenkteekeken, een bassin versierd met beeldhouwwerk, diep onder den bodem lag. De plek werd van een merkteeken voorzien en, na terugkomst van de reis, aan het Hof medegedeeld, wat mevrouw Pedegache meende te hebben gezien. Op last van den Konig, Joan V, werd op de aangewezen plaats gegraven en het gedenkteekeken, dat volkomen aan hare beschrijving beantwoordde, werkelijk gevonden. ☞ De anonieme Fransche schrijver, wiens werk, zooals wij hiervoren meldden in het Duitsch vertaald werd, deelt mede, dat hij persoonlijk met de mooie vrouw kennis heeft gemaakt en zóó veel van hare wondere gave hoorde, dat het nauwelijks te gelooven was. Zoo zag zij b.v. in het menschelijk lichaam de oorzaak van constipatie of van inwendige pijnen. Eens gebeurde het dat een metselaar, bij het vallen van een aanzienlijke hoogte, werd na eenigen tijd, schijnbaar genezen, ontslagen. Daar hij echter steeds pijn bleef gevoelen begaf hij zich naar mevrouw Pedegache, die, met hare werkelijk doordringende oogen een begin van ontsteking zag, als gevolg van een inwendige bloeditstorting. Dank zij hare voorlichting kon de De Lissabonsche geneesheeren, die aanvankelijk ongehoorlijk de verhalen over hare gave aanhoorden, moesten bij overleden patiënten herhaaldelijk had aangetoond, dat hare merkwaardige oogen de juiste oorzaak van den dood

hadden gezien. Na dien tijd schroomden zij dan ook niet, van hare bijzondere eigenschap gebruik te maken, tot het ontdekken van verborgen kwalen. ☼ Eens had zij in een droom een plaats gezien in de nabijheid van Cintra, waar zich een onderaardsche put bevond. Zij beschreef de plek zóó nauwkeurig, dat men in den omtrek een onderzoek instelde, evenwel zonder resultaat. Zij begaf zich nu zelf op weg, doch weer was het zoeken vruchteloos en reeds had men besloten naar huis terug te keeren, toen zij plotseling een kreet uitte en naar een plaats liep, waar zij verzekerde dat de put moest zijn, doch tevens een pot met goudstukken, verborgen achter den putwand. Daar het reeds laat geworden was, besloot men den volgenden dag terug te komen, maar Pedegache, vast overtuigd dat zijn vrouw zich niet vergiste, begaf zich des nachts, begeleid door een van het gezelschap en een Franschen bediende, weder naar de aangegeven plaats en vond werkelijk den put, terwijl men achter een der steenen waarmede de put bekleed was, een grooten ijzeren pot meende te voelen. Verheugd dat zijn echtgenoot juist gezien had, ging hij weder naar zijne woning en zond den knecht vooruit, om het gelukkige nieuws te melden. Deze pleegde echter ver-

raad, want den volgenden dag bleek het dat de pot verdwenen en desteen opnieuw op zijn plaats in den putwand bevestigd was. ☼ De diefstal werd aan den plaatselijken rechter bekend gemaakt en kwam, met alle bijzonderheden, ook ter oore van den Koning, die, zich zelf van de merkwaardige vondst willende overtuigen, het bevel gaf de bron onaangeroerd te laten tot zijn komst. ☼ De put werd in 's Konings tegenwoordigheid ontgraven en heet sinds dien

Font real of Koningsbron. ☼ De tweelingzuster van mevrouw Pedegache, die een groote gelijkenis met haar vertoonde, bezat geen enkele bijzondere eigenschap. ☼ Toen haar gave algemeen bekend werd, gaf de Parijsche *Académie* den wensch te kennen haar aan een onderzoek te onderwerpen. Pedegache stelde echter als voorwaarde, dat haar 1000 francs als reiskosten zouden gegeven worden, benevens een jaargeld van 100 Louis d'or, indien het bleek, dat hare oogen in staat waren meer te zien, dan die van een normaal mensch. De *Académie* ging op het voorstel niet in, naar het later bleek tot vreugde van den heer Pedegache, die, ijverzuchtig als hij was, zooals hij zelf bekende, slechts met angst zijn beeldschoone vrouw naar Parijs zou zien vertrekken! ☼ Het thans te Madrid geconstateerde geval vergelijkende met de verhalen van de 18e eeuwse schrijvers, komt ons onwillekeurig in de gedachten het oude Duitsche rijmpje:

„Drumm sagt der weise Akiba
„Es war schon früher einmal da“.

FR. DE WITT HUBERTS

Ontvangen uitgaven

We ontvingen een goed uitgevoerden gids door Holland, uitgegeven door de N.V.V.V., waardoor de Spaansche reiziger zal bemerken, dat Holland, naast Volendam en Marken, andere schoonheid bezit, waarvan W. Fernandez Florez een beschrijving gaf in de Spaansche taal.

Hoe de Oostzaners aan hun dorpswapen kwamen

HET is inderdaad treffend, hoe veelvuldig er een niet te miskennen neiging naar romantiek valt op te merken, waar het geldt het aangeven van vermoedelijke bronnen en het trachten te verklaren van talrijke zaken, feiten en gebeurtenissen, indien zulks volgens zuiver geschiedkundigen weg niet meer mogelijk blijkt. Een sprekend voorbeeld hiervan vinden we in de vele in omloop zijnde merkwaardige en meermalen zelfs wonderlijke verhalen, welke in den loop der tijden verspreid — en gelukkigerwijze vaak door belangstellenden geboekstaafd — werden, betreffende de beteekenis der voorstellingen op de wapens onzer steden en dorpen. In vele gevallen ligt een eenvoudige verklaring zóó voor de hand, doch neen, zelfs dan wil men soms nog al te gaarne een diepere beteekenis toeschrijven aan het afgebeelde op het geschilderde houten bord in het raadhuis, of op den steen in den voorgevel, daar reeds eeuwen geleden door onze voorouders geplaatst. ☼

Een dier bovengenoemde belangstellenden in dergelijke zaken was de Zaanlandsche historieschrijver Hendrik Jacobsz. Soeteboom ¹⁾, door wiens nijver onderzoek en uitvoerige geschriften heel wat merkwaardigs aan het licht is gebracht, dat anders ongetwijfeld aan de vergetelheid zou zijn prijs gegeven. Zoo ook heeft hij in zijn werken de vóór dien van vader op zoon oververtelde bijzonderheden over de wapens van vele dorpen uit de

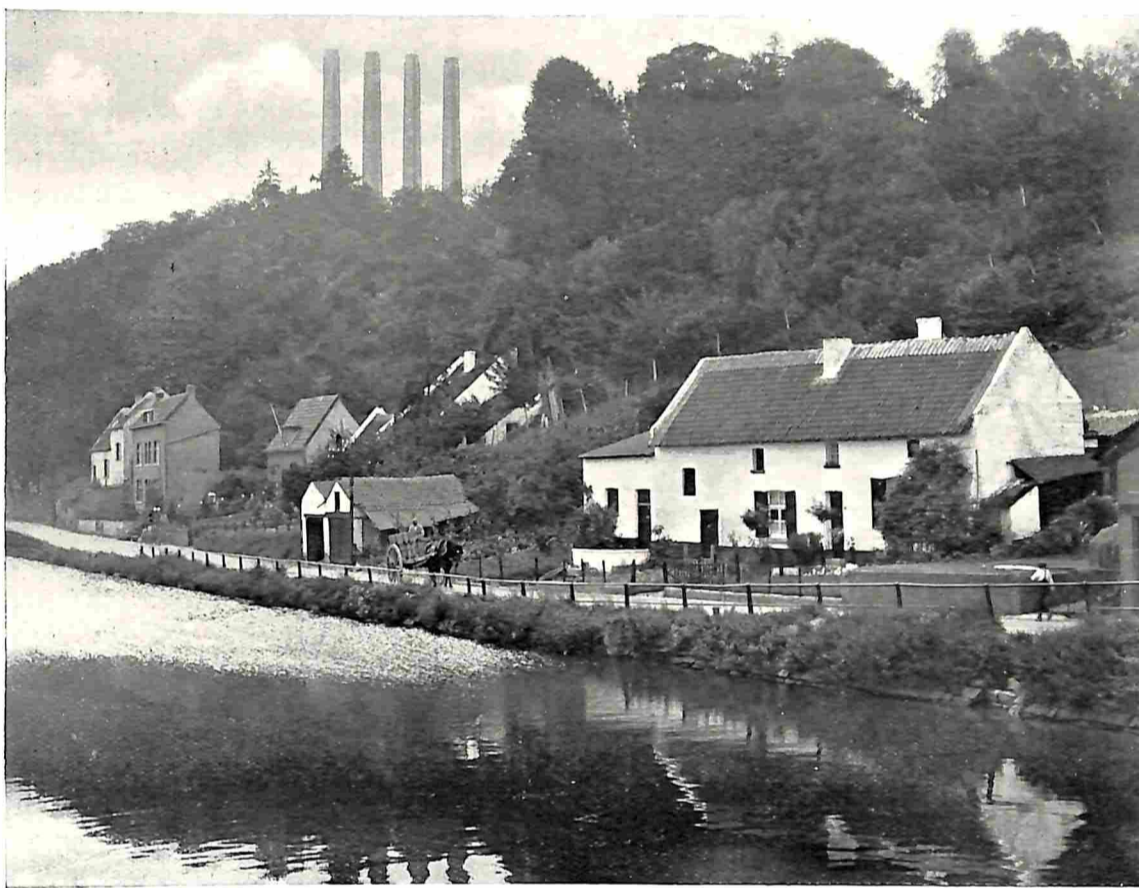

Foto R. H. Herwig

BIJ DE BRUG VAN SINT PIETER

Zaanstreek behandeld; de eenigszins romantische overlevering, aan dat van Oostzaan verbonden, willen we den lezers van „Buiten” niet onthouden. ☼ De voorstelling op dit wapen is zeer eenvoudig: het gouden schild vertoont slechts een zwart gekleurde vork met drie tanden, welke op iedere punt een groene kaas draagt. De oorsprong dateert van de tweede helft der zestiende eeuw, het schijnt toenmaals in de plaats te zijn gekomen voor een ander, dat volgens een oude beschrijving een bussekool ²⁾ liet zien. ☼ Zooals bekend is, werd Diederik van Sonoy, een Kleefsch edelman en groot vriend van den Prins van Oranje, in het jaar 1572 tot Gouverneur over Noord-Holland benoemd, den 2den Juni kwam hij in het zoo juist bevrijde Enkhuizen aan. Sonoy zag onmiddellijk en terecht in, dat een sterke bezetting van Zaandam en de sluizen aldaar, in verband met de nabije ligging van het Spaansch-gezinde Amsterdam, van het grootste belang was voor de verdediging en het behoud van het Noorderkwartier. Om die reden gelastte hij zijn hopman Wybe Sjoerdsz. — een Fries uit Workum, die zich bij de heldenfeiten te Brielle en Enkhuizen als „first class” Watergeus had doen kennen — met diens manschappen naar

1) Soeteboom werd in 1616 te Oost-Zaandam geboren, was boekhandelaar in Amsterdam en overleed aldaar omstreeks 1678. Van zijn hand verschenen meerdere werken, welke in 1702 te Amsterdam herdrukt en gezamenlijk in 2 deelen uitgegeven werden, onder den titel: „Oudheden van Zaanland, Stavoren, Vronen en Waterland”. 2) Boerenkool; in het Duitsch treft men het verwante *Buschkohl* aan.

Zaandam te trekken en te trachten, die plaats voor den Prins te behouden. De kapitein gehoorzaamde evenwel niet aan deze opdracht, doch bleef „op den huysman leggen pannekoeken”. De te Alkmaar door Sonoy aangestelde Gouverneur Guillaume Mostaert eischte van hem, zich te verantwoorden over dit plichtsverzuim, waarop Sjoerdsz. de schuld op zijn soldaten schoof. Na een hernieuwd bevel om zich naar het alreeds bedreigde Zaandam te begeven, weigerden de manschappen nu werkelijk, hem naar de gevaarlijke plaats te volgen en lieten hem, voor het meerendeel op aanstoken van den vaandrig Joachim, in den steek. Op krachtig aandringen van Jacob Cabeljauw, bevelhebber te Medemblik, verklaarde Sjoerdsz. zich ten slotte bereid, aan den wensch van Sonoy te voldoen, doch inderdaad maakte hij zich met zijn overgebleven 50 man te Aertswoude en Lammerschagen meester van twee vaartuigen, met het plan, daarmede naar Friesland de wijk te nemen. Cabeljauw werd dit spoedig gewaar en zond den ontrouwen hopman vier schepen en 60 haakschutters achterna, die hem achterhaalden en naar Medemblik voerden. Sonoy veroordeelde den vrijbouter zonder pardon tot de galg en reeds den 12den Juli verrichtte de beul zijn luguber werk. ☼ De „Spanjolen” hadden intusschen niet stil gezeten: Bossu scheepte zich te Amsterdam in met zijn hopliden Quickel en van der Linden, zelde de Zaan in en veroverde en plunderde het arme Zaandam, zonder dat er tegenstand van eenige beteekenis geboden werd. Deze ramp had slechts één dag, voordat een nieuw door Sonoy afgezonden vendel Staatsche soldaten in aantocht was, plaats; bij het vernemen dat het dorp reeds in handen van den vijand was, keerde dit echter terug. Het verblijf van van der Linden te Zaandam kenmerkte zich door ongehoorde wreedheid en onmeedoogendheid; zoo liet hij bij voorbeeld aan de Westzijde enkele huizen in brand steken, waardoor er 130 een prooi der vlammen werden! De geschiedschrijver meldt, dat men „het brood uyt den mond, de kleedren van het lyf en de beddekens daar men naauwelijks op slapen mogt, den luyden ontnevelde, en hun niets behouden liet dan hetgeen zij niet mede konden nemen”. — Een poging tot ontzet, door de beide Staatsche hopliden Nicolaas Ruichaver en Jacob Cristal vanuit Wormer en Jisp ondernomen, werd verijdeld, de soldaten moesten zich zelfs, om het hevige musketvuur eenig-

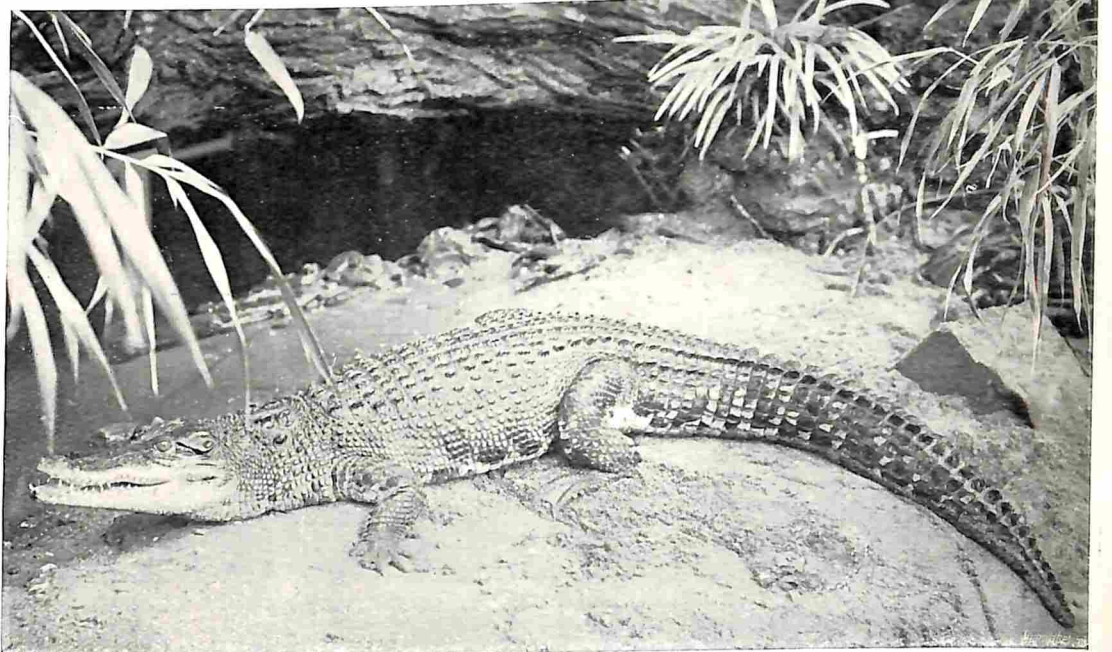

Foto Aug. F. W. Vogt

INDISCHE KROKODIL IN ARTIS

zins te ontgaan, achter een troep koeien verschansen! Gelukkiger verliep de veldtocht van den overste Lazarus Muller, die behalve de Zaandamsche sluizen nog den Waterlandschens dijk tot Nieuwendam toe wist te vermeesteren en in laatstgenoemde plaats een sterke schans opwierp. Enige galeien uit Hoorn, Edam en Monnikendam verleenden bij dit werk bescherming, de Amsterdammers zonden echter den 14den October tien groote vaartuigen en zes booten, om te trachten, deze ongewenschte strijdmacht te vernielen. Niettegenstaande er den volgende dag nog negen branders op de galeien afgestuurd werden, wisten de onzen in dit verwoede gevecht toch te zegevieren. ☼ Het beleg van Haarlem maakte samentrekken van de Spaansche troepen noodzakelijk, ten gevolge waarvan de Zaanse sluizen vrijwel onbeschermd achtergelaten werden. Van deze gelegenheid maakte de beruchte van der Linden maar al te gretig gebruik om opnieuw een strooptocht te ondernemen, Zaandam te heroveren en het dorp en den omtrek gedeeltelijk plat te branden! Vreeselijk was de ellende der Zaanlanders en aanzienlijk de opnieuw aangerichte schade; deze werd op ongeveer 30.000 gulden geschat, voor die tijden voorwaar een groote som! Eens voerden de Spanjaarden zelfs 410 koeien tegelijk mede, waarvan de waarde 8.200 gulden bedroeg! ☼ Is het te verwonderen, dat de tot het uiterste gedreven „huyslieden” zich tot grotere en kleinere troepen vereenigden, ja, er zelfs wel eens geheel alleen op uit trokken, om te trachten, den gehaten vijand zooveel mogelijk schade te berokkenen?

Deze onversaagde vrijbouters — afkomstig uit alle Zaanse dorpen — hebben in die dagen daden van ongehoorde dapperheid verricht; ze bedienden zich meestal van allerlei soorten vaartuigen, doch verplaatsten zich ook wel te land, waarbij ze een zoogenaamden „verrejager” of polsstok gebruikten, om over de talloze slooten te kunnen springen. Velius zegt in de „Kronyk van Hoorn”: „Deze wakkere mannen deden vele stukken verhalenswaard, eenige schier ongelooflijk, zoo van kloekmoedigheid als van behendigheid in oorlog, die ’t jammer is dat zij niet beter van de onze opgeteekend zijn, en dat zij diensvolgens voor de nakomelingschap verdonkerd zullen blijven”. ☼ Hun voornameste verzamelpplaats was de Westzaander Overtoom, daar de hooge dorpstoren ¹⁾ een ruim uitzicht over den omtrek bood en

Foto Aug. F. W. Vogt

LEGUANEN IN ARTIS

¹⁾ De kerktoren te Westzaan is op Nieuwjaarsdag 1843, ’s morgens te ongeveer half zes, ten gevolge van een verzakking gevallen. Acht menschen lieten bij dit ontzettende ongeluk het leven.

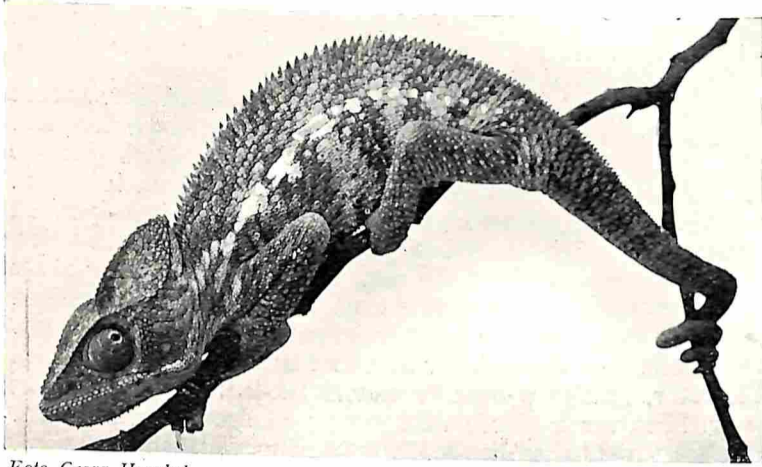

Foto Georg Haeckel

KAMELEON

waarop dus voortdurend de wacht gehouden werd. Van hier ondernam men de strooptochten, 't zij met, 't zij zonder van te voren beraamd plan, waarbij de belegeraars van Haarlem het meer dan eens duchtig moesten ontgelden. Zoo gebeurde het op zekeren dag, dat eenige vrijbuiters het Y opvoeren en zich tot dicht in de nabijheid van de Amstelstad waagden. Het geluk was met hen: zij bespeurden weldra een aantal Spaansche voorraadschepen, waarschijnlijk voor het leger bij Haarlem bestemd en slechts beschermd door een enkele galei.

Na een kort, doch verwoed gevecht slaagden zij er in, dit oorlogsscheepje te vermeesteren en de bemanning zonder genade over de kling te jagen. Hierop werden fluks de proviandvaartuigjes genomen, waarbij terdege opgelet

werd, of er wellicht geen gewapende Spanjaarden tusschen de lading verborgen waren. ☼ Een voortvarend jongeling van Oostzaan, die wel eens gaarne zijn grooten moed en onverschrokkenheid wil toonen, springt op een dier scheepjes over en steekt met de „mestgaffel”, waarmee hij zich gewapend heeft, met kracht in het ruim, ten einde er een daar gewaanden Spaanschen krijgsman aan te rijden. Doch ziet! . . . hij trekt vol ijver het gruwelijke wapentuig terug en wat vertoont zich aan zijn verbaasde blikken? . . . Geen doode Spanjool, doch aan iederen tand een voortreffelijk, roomig, groen kaasje! — ☼ Dat het hem niet aan het noodige geplaag en gespot van de zijde zijner makkers ontbrak, laat zich licht begrijpen! ☼ Aan dit komische voorval nu, dankt Oostzaan volgens Soeteboom zijn dorpswapen. Zooals we reeds in het begin van dit artikel opmerkten, zijn dergelijke verhaaltjes nu juist niet altijd uit een historisch oogpunt betrouwbaar. In het onderhavige geval zou men echter wel geneigd zijn aan de waarheid er van geloof te schenken, aangezien de grootvader van den ernstigen geschiedschrijver die droevige tijden in de Zaanstreek persoonlijk meemaakte. ☼ Hoe het zij, we achtten dit voorval te aardig, om het niet eens aan de lezers van dit tijdschrift, die toch immers allen in bijzonderheden over het doen en laten onzer voorouders belang stellen, mede te deelen.

A. W. FRANCKEN

HAGEDISSEN

LANG voordat er sporen van den mensch op onze planeet konden worden aangetoond, waren land en zee reeds bevolkt met reusachtige reptielen, die we als de voorouders van de lieflijke, bont gekleurde hagedissen moeten beschouwen, wier vlugge bewegingen ons op wandeltochten in de lente of in den zomer tot nadere beschouwing van deze levendige dieren dwingen. ☼ Er be-

staat feitelijk geen groep van dieren, wier soorten en zelfs families zoo van elkaar verschillen als de hagedissen. Bij hun grootste levende vertegenwoordigers, de krokodillen, vallen deze verschillen op het eerste gezicht nog niet eens zoo in het oog als bij de kleinere en kleinste van deze groep; en toch komt een leek slechts zeer zelden in de gelegenheid om de typische verschillen tusschen een alligator en een moeraskrokodil of kaaiman aan te toonen. Terwijl de moeraskrokodil, de Nijlkrokodil, de lijstkrokodil e.a. formeele openingen hebben in de bovenkaak, om aan beide zijden plaats te geven aan den vierden tand van de onderkaak, heeft een alligator slechts kleine groeven. De kaaiman op zijn beurt heeft behalve een rugpantser ook nog een buikpantser, wat bij de overige krokodillen ontbreekt. De verschillen met de andere families zijn echter nog veel opmerkelijker. Men lette maar eens op den gekko, den leguaan, den skink en het kameleon. Afgezien van de zeer groote verscheidenheid in kleuren, hebben deze dieren geheel verschillende gedaanten, en toch zijn het alle vertegenwoordigers van één groep. De gekko's, die wel de vlugste, moedigste en handigste zijn van alle hagedissen, hooren tot de familie der hechtvoetigen en kunnen, evenals de vliegen, zonder moeite op de gladste muren, ja zelfs op het plafond heen en weer glijden. In Spanje en Noord-Amerika komt in grooten getale de geelgrijze tot bruinachtige muurgekko voor. Een andere soort, die veel in Siam en op enkele Soenda-eilanden gevonden wordt, is de tokkeh. Deze is bleekblauw gekleurd en is bezaaid met ontelbare blauwachtigwitte of steenroode vlek-

ken. Hij wordt in Siam als geluksdier beschouwd en komt daarom in haast ieder huis voor. Over het algemeen zijn de gekko's zeer tam en laten zich door de aanwezigheid van menschen, of door een of ander geluid niet in het minst in hun

spel storen. Door het doden van insecten en dikwijls ook muizen maken deze tot 35 cm. lange dieren zich zeer verdienstelijk, maar versmaden ook niet kleinere gekko's; want het zijn roofdieren, zooals over het algemeen alle dieren van deze groep. — De talrijke familie der Agamen komt in buitengewoon veel gedaanten voor. Het lichaam is bij de één langgerekt, bij de ander gedrongen, bij een derde zijdelings samengedrukt, bij een vierde platgedrukt. Men vindt onder hen soorten met de meest schitterende kleuren. Bij de in vele streken van Afrika voorkomende kluzenaar-agama b.v. zijn de kop en de tweede helft van den staart vuurrood

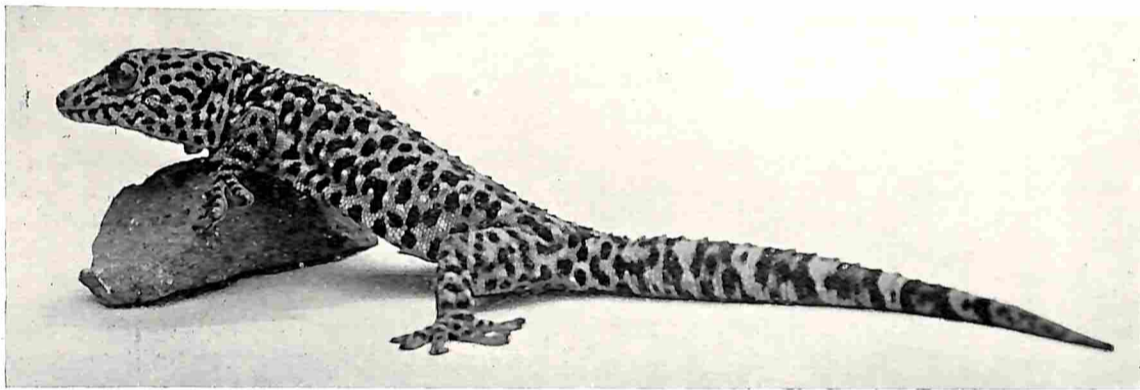

Foto Georg Haeckel

EEN BIJZONDER MOOI-GETEEKENDE GEKKO UIT DE FAMILIE DER HAGEDISSEN

Foto Georg Haeckel

BAARD-AGAMA OF JODENHAGEDIS

getint, de keel geel gespikkeld, het lichaam, de pooten en de bovenkant van het voorste deel van den staart glanzend staalblauw, terwijl de onderkant tot aan het midden stroogeel gekleurd is. Bovendien loopt er over de lengte van den rug dikwijls nog een smalle witte streep. Interessant is ook de meer dan een halve meter lange baard-agama of jodenhagedis, die veel in Australië voorkomt en die, wanneer ze opgewonden is, de huid van haar keel en de zijkten van haar kop zoo opblaast, dat het lijkt of de kop plotseling door een vollen baard omringd is. Bovendien plat de romp zich af, tot hij bijna schijfvormig is geworden. Terwijl de baard-agama een onaanzienlijke grondkleur heeft, komt er een ander familielid voor, de in Tunis levende doornstaart, die weer verschillende grondkleuren heeft. De kleur der afzonderlijke dieren varieert van zilvergrijs, grijsbruin, licht okergeel tot lichtgroen; toch moet men geenszins denken, dat het hier om aanpassen bij de omgeving gaat, want juist de lichtgroene dieren leven in de Sahara. — Verdere afwijkingen van de bovengenoemde hagedissen vertoonen de leguanen, voornamelijk door den van den nek tot de punt van den staart loopende rugkam, den hangenden keelzak met den puntigen kam, den langen zijdelings samengedrukten staart en de ledematen, die zeer lange vingers hebben. De groene leguaan, die 1,6 M. groot wordt, heeft bovendien nog een staart van 1 M. De kleur van de huid is grasgroen met een geelwitten onderkant; en de staart is nog met lichte en donkere dwarsstrepen versierd. De zeer sterke neushoorn-leguaan, die over een krachtig gebit en een stevigen, stekeligen staart beschikt, is een tegenstander, dien men niet moet onderschatten, en die door woest met den staart om zich heen te slaan zeer gevoelige wonden kan veroorzaken. Een even krachtig en weerbaar vertegenwoordiger van deze familie is de in Zuid-Amerika inheemsche teju, dien, wanneer hij in het nauw gedreven wordt, in zijn woede zelfs door zware laarzen heen bijt. Bij de hagedissen vindt men natuurlijk ook overgangen naar de volgende groep, de slangen. Daartoe behoren de woelhagedissen, wier lichaam door de rudimentaire ledematen dikwijls al op een slangenlichaam lijkt, verder de gladhagedissen, de egeria, de skinken en de wormhagedissen met langgerekte, slangachtige lichamen. Ondanks de bij sommige soorten haast geheel ontbrekende ledematen kunnen ze buitengewoon snel loopen en zelfs klimmen. — Schijnt het verband tusschen de woelhagedissen en de andere hagedissensoorten al vrij los, er is nog een laatste familie, die bij deze groep behoort en die haast niets meer met de overigen gemeen heeft. Het zijn de kameleons, die men over het algemeen tot de merkwaardigste dieren rekenen moet. Afgezien van het feit, dat ze hun kleur naar behoefte kunnen veranderen, zijn ook de bewegingen van de beide oogen volkomen onafhankelijk van elkaar. Bij al de merkwaardigheden, waardoor dit dier gekenmerkt wordt, komt ook nog de tong, die als op een rutschbaan op het tongbeen naar buiten glijdt en die door een ingewikkelde spierwerking tot twaalf cm. ver uit den mond geslingerd kan worden. Ofschoon er, volgens een Fransche statistiek van het jaar 1896, nog meer dan 3800 verschillende soorten van kruipende dieren leven, waaronder 23 krokodillen, 1893 hagedissen, 87 kameleons enz., moet men toch zeggen, dat hun tijd voorbij is; want er zijn slechts vier orden, namelijk de brughagedissen, de schildpadden, de krokodillen en de geschubde kruipende dieren, die zich tot in onzen tijd gehandhaafd hebben, terwijl een veel grooter aantal reptielgroepen reeds in praehistorischen tijd is uitgestorven.

G. H.

Ontvangen uitgaven

De N.V. Stoomvaart Maatschappij „Nederland” publiceerde een album, bevattende een aantal afbeeldingen van interieurs van de grootere mailschepen der maatschappij, terwijl daarin tevens werd opgenomen een tekening van het thans in aanbouw zijnde 19.000 tons groote Motorschip „Johan van Oldenbarnevelt”, welk schip, evenals de „Marnix van St. Aldegonde” in den loop van het volgend jaar in den maildienst Holland-Java zal worden opgenomen.

FIDEL

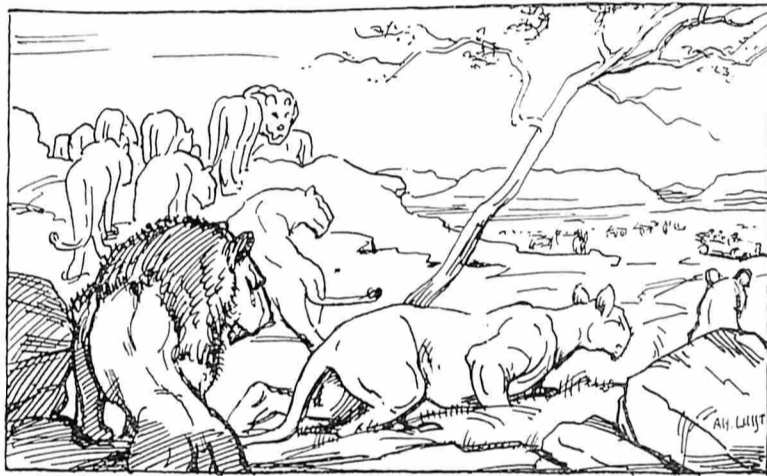
(Vervolg)

HET vulde de lucht met een zware trilling, zoodat het linnen van de tent zelfs scheen mede te schudden. Het kaatste terug als groote golven, die breken op een kust, als golven, die snel over elkaar tuimelen, zoo vlug, dat ze, hoewel ieder op zichzelf, bijna ineensmelten reusachtige golven, gereed om alles te overstroomden. Velda schreeuwde en schreeuwde nog eens. Zoo plotseling als 't begonnen was, hield het geluid op. Het kamp was in rep en roer. Uit de tenten der mannen kwam een gedempt gepraat. De sintels van de kleine vuren voor hen werden opgerakeld. Forrester, in zijn pyama en muskieten-laarzen liep heen en weer. Kits verduisterde den ingang en droeg een lantaarn. „Wees niet bang”, zei ze. „Het is maar een troepje leeuwen, die huiswaarts gaan. Zij kwamen toevallig niet ver van 't kamp”. „L-Leeuwen!” stamelde Velda. „Absoluut geen gevaar”, verzekerde Kits. „Daar houd ik niet van — ik ben geschrokken”. „Dat kan ik best begrijpen”. Kits hield op en liet de lantaarn onder 't bed schijnen. Het licht deed Fidel zien, die weinig heldhaftig daaronder in elkaar gerold lag. Hij lag daar te beven en uitte vragende en genade afsmeevende bromgeluiden, alsof hij niet gaarne ergens op afgestuurd zou worden. „Stoute bengel!” zei Kits. Fidel kon de woorden niet verstaan hebben, maar hij bemerkte heel duidelijk, wat dat gezegde betekende. Hij hief z'n hoofd niet op, alleen z'n oogen, en poogde duidelijk te maken, dat hij nooit beweerd had, om in gezelschap van leeuwen uit te blinken.

V

Den volgenden ochtend had iedereen, behalve Fidel, last van den onrustigen nacht. De hond was zoo frisch als een hoentje, en liep beleedigend levendig rond, in afwachting van een autorit, zijn geliefkoosd tijdverdrijf. Geen tikje zelfverwijt mengde zich in de volkomen verzekerdheid van z'n gedrag. Toen hij Kits voorbijging, keek hij vluchtig naar haar op. „Het is waar”, siste hij haar toe, in 't voorbijgaan, „je hebt me, zoo te zeggen in déshabillé ge-

zien, op een ongelegen oogenblik; maar dat was op particulier terrein, in m'n eigen tent, en geen dame zou gebruik maken van zoo'n toevallige omstandigheid. Geen dame, zeg ik!” En hij liep vrolijk door, volkomen de beschaafde en volmaakte hond van de wereld. Kits die een goedig schepsel was, en hem daarom best begreep, verwonderde zich eerst en moest toen schudden van 't lachen om z'n brutaliteit; maar ze hield zich stil. In het veilige licht van den dag gevoelde hij zich weer geheel zichzelf. Na het ontbijt, daar 't de eerste dag was op het uitgekozen terrein, zouden Tinkler en Forrester samen met de twee voornaamste leden en den photograaf, een korte autorit door de streek maken om te beslissen wat 't eerst gedaan moest worden. Dit was zelfs voor Forrester een nieuw gebied. Inboorlingen hadden bericht, dat 't vol wild zat — „als de bladeren aan de boomen”, maar berichten van inboorlingen kunnen alles beteekenen en niets. Het gezelschap was eigenlijk voor één auto te groot, maar Forrester wilde geen twee gebruiken, daar benzine kostbaar was. Toen ze gereed waren om te vertrekken, was Fidel al erin, met een grijns van eigendomsrecht op z'n lange snuit. Forrester wilde hem er uit gooien, maar Velda kwam tusschenbeiden. Velda was de ster, dus ging Fidel mee. Zij hotsten langzaam over 't lange gras en tusschen de doornboomen door naar den top van de helling, stuurden tusschen een paar rotsachtige kopjes door en gingen er toen plotseling van door over het korte gras van het open veld. Daar bevonden de filmacteurs zich voor 't eerst van hun leven tusschen wild; wild zooals in onze moderne wereld alleen Afrika — en dat nog alleen in z'n meest afgelegen schuilplaatsen — kan laten zien. Zoover het oog reiken kon, grasde het, of stond 't, of liep rond met z'n tweeën of drieën, met

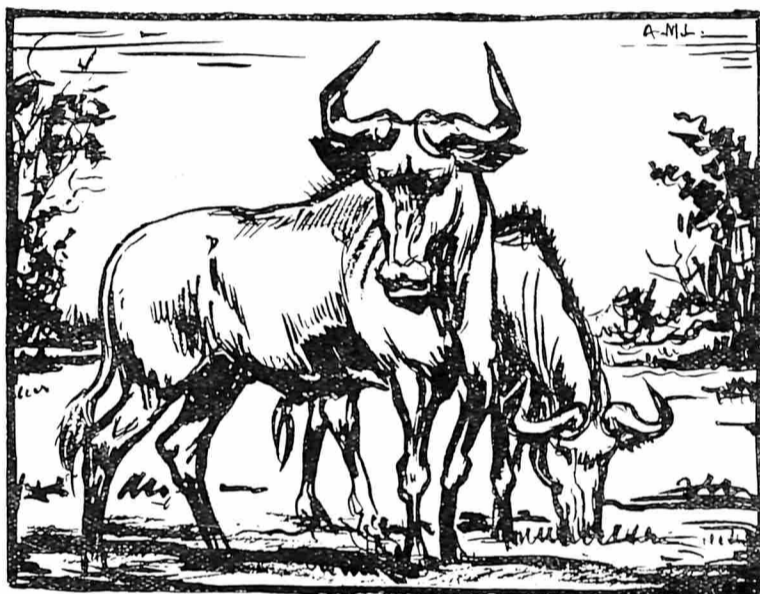

Teekening van A. M. Luyt

LEEUWEN

z'n tienden of honderden en zelfs met duizenden te gelijk; massieve, donkere figuren als de zwarte wilde beesten en de eland, de topi en de giraffe; schemerende en half te onderscheiden plekken, die, bij nadering, zebra's, herten en etherische gazellen bleken te zijn. En soms stippen van vlug verdwijnende dingen in het gras, waarvan Forrester wist, dat 't hyenas en jakhalzen en nu en dan een enkele cheetah was, maar waarvan 't de vraag was of de anderen ze zelfs wel gezien hadden. Zelfs Forrester kwam onder den indruk en was verbaasd. Op een hoogte in de prairie bracht hij de auto tot stilstand. „Nog nooit zag ik iets dergelijks!” mompelde hij steeds weer in zichzelf. Zijn oogen zwierven hier en daar over het ruime vergezicht. Plotseling werd z'n attentie getrokken. „Kijk, daar, eenigszins links, juist boven op den volgenden heuvel”, riep hij uit, „boven die kudde zebra's!” „Zij keken en zagen een verspreide troep wezens, op hun gemak wegdrentelend op een bijzondere, onbeschrijflijke, licht zwaaiende wijze. „Leeuwen!” zei Forrester. „Hemelsche goedheid!” Hij keek ze een ondeelbaar oogenblik na. En nog wel zeventien! In 't open gedeelte! Op dit uur van den dag! Heeft men ooit zoiets gezien!” „Iedereen keek ietwat ontzet. „Maar ze zijn zoo groot!” zei Tinkler eindelijk. „Ze zien er even groot uit als de zebra's!” „Ze zijn groot!” antwoordde Forrester kort. „Kunnen we er niet dichterbij komen?” riep Roy. „Dat betwijfel ik, maar we kunnen 't probeeren. Forrester bracht de auto in beweging, en volgde langzaam. „Ze zullen in 'n oogenblik weg galopperen om bedekking te zoeken,” beweerde hij. „Maar 't is een mooi gezicht”. „Maar de leeuwen haastten zich volstrekt niet. Zij gingen met volmaakt gemak, losjes in een richting gaande, terwijl ze elkander's rijen kruisten en nog eens kruisten. Van tijd tot tijd stond er één stil, hief z'n hoofd op, keek kalm rond en ging weer verder. Ze namen niet de minste notitie van de auto, hoewel die nu reeds binnen ongeveer eenige honderden yards was genaderd. „Forrester's oogen schitterden. „Heeft iemand ooit zoiets gezien!” herhaalde hij bij zichzelf. „Hij liet de auto ietwat draaien en was spoedig parallel met den troep. Een prachtige leeuw met kolossale manen was de leider, en stapte koninklijk, alsof hij op parade was, z'n kop opgeheven en minachtend, en geen blik naar rechts of links werpend. Bij den troep waren nog twee leeuwen met manen. De rest waren hetzij leeuwinnen of ook wel jonge manenlooze leeuwen, alle volwassen, prachtige schepsels. De inzittenden van de auto konden ze nu goed zien, in alle finesses — de spieren die onder de huid rimpelden, de los-gevoegde, zwaaiende houding, den waakzamen, in de verte gericht blik, die 't versmaadde om rekening te houden met wereldsche kleinigheden. Hoewel er niet een zelfs maar even gekeken had in hun richting, waren de inzittenden van de auto overvallen door een opgewonden spanning. Hun ademhaling ging sneller, hun spieren spanden zich, en een prikkelende koude kroop over hen heen. „Een der leeuwinnen bleef staan en keerde zich langzaam iets om, teneinde naar hen te zien. Zelfs op dien afstand waren ze zich bewust van den vrijen, weinig goeds voorspellenden blik van de gele oogen. „Nu zullen ze er van door gaan”, voorspelde Forrester vertrouwelijk. „Maar ze gingen er niet van door. Één voor één bleven ze stilstaan; één voor één draaiden ze hun hoofd om — allen behalve de groote leeuw die vooraan liep. Indien hij zich al bewust was van dit nieuwe punt van belangstelling, dan nam hij er geen notitie van en ging minachtend langzaam door. „Onmiddellijk liet Forrester de auto stilstaan. „Blijf stil zitten, allemaal!” waarschuwde hij. „Twee der leeuwinnen gingen plat op den grond liggen. Na een oogenblik begonnen ze langzaam voorwaarts te kruipen, met hun hoofd omlaag, half verborgen in het korte gras. De anderen keken hen onverschillig na. Voortdurend kwamen ze nader,

terwijl ze nu en dan een oogenblikje ophielden om voorzichtig hun groote ronde koppen op te heffen. Toen begrepen de inzittenden het doel van hun berekenend onderzoek. Ze deden precies als 'n paar huiskatten die naar een musch toekropen. „Hemelsche goedheid, ze besluipen ons!” fluisterde Forrester. Hij maakte voorzichtig z'n zwaar dubbelloops geweer los uit de klemmen waarin het zat. Blijft volkomen stil zitten!” waarschuwde hij nogmaals. „Nader en nader kropen de groote dieren, zij aan zij. Met vriendelijke achteloosheid keek de rest van den troep toe. Ten slotte, op ongeveer veertig yards afstand, hielden de twee in en hieven hun hoofden op voor een langer en nauwkeuriger onderzoek. Daarna, hetzij voldaan dat dit zonderlinge nieuwe schepsel de moeite niet waard was, of afgeschrikt door z'n onbeweeglijkheid en schijnbare onverschrokkenheid, stonden ze op en gingen weer met bedaard overleg zich bij hun metgezellen voegen. Deze laatsten wachtten hun terugkomst af, daarop zetten allen hun bedaarde wandeling weer voort in 't spoor van den leider, die z'n stap niet onderbroken had, en nu op eenigen afstand vooruit liep. „Forrester legde met een korten lach van verlichting het geweer weg. „Ik heb nog nooit van m'n leven zoiets gezien”, merkte hij op. „Het zag er een oogenblik naar uit alsof ze er in zouden komen”. „Roy was opgewonden en vervuld met de dapperheid van den onwetende. „Kunnen we er niet een van schieten?” riep hij uit. „Ik zou er wel een willen hebben. Ik zal . . .” „Waarachtig niet!” onderbrak Forrester hem, kortaf. „We zijn er gelukkig afgekomen. En dan de andere zestien? Ben je op een veldslag gesteld?”

Teekening van A. M. Luyt

WILDEBEESTEN

„Ik ben doodelijk geschrokken”, bekende ze, terwijl ze hem verwezen toelachte. „En met reden!” stemde Forrester hartelijk toe. „Er zijn twee gevoelige leden in elk geval — drie, verbeterde hij met 'n grijns, toen zijn oog op den ingedoken en sidderenden Fidel viel. Fidel was een kijk-hond, geen ruik-hond. Toch had hij iets van de leeuwen geroken. Hij keek den geamuseerden blanken man met een smeeekenden blik aan. „Ik ben geen leeuwenhond”, verzekerde hij Forrester ernstig. „Ik ben een wolfshond. Breng je wolven maar hier als je wat moois wilt zien; maar leeuwen zijn mijn zaak niet, dat begrijp je”. „Forrester, eensdeels terwille van Velda's nog geschokte zenuwen, en tevens met 't oog op spaarzaamheid met de benzine, keerde naar 't kamp terug. „De zon stond nu hooger, hoewel het nog niet zoo heet was als op den middag. De menschen uit 't gezelschap, die tot nu onverschillig of alleen nieuwsgierig waren geweest, begrepen nu dat de auto wat waard was. Eerst begon een troep zebbras te rennen, parallel met de auto, op ongeveer honderd yards afstand. Onderweg namen ze nog een troep wildebeesten op, die zich bij hen voegde. Verder verwijderde dieren, die de sport opmerkten, kwamen ook toelopen om er zich bij te voegen, of gingen er op zichzelf van door. Het geheel ging gauwer dan een rollende sneeuwbal. Binnen tien minuten, volgens 't horloge, werd de auto begeleid door letterlijk duizenden wilde dieren. Zij liepen onordelijk langs beide zijden, zetten er een vaart achter en kruisten dan aan de voorzijde. Dit laatste leek wel een spelletje — om netjes te berekenen hoe groot de vaart moest zijn om te passeeren. Sommigen ontsnapten maar ternauwernood en werden schichtig, als de radiator tegen hen aanbotste door de wolken stof heen. Want het stof dwarrelde op en vormde een mist, als 't ware, waarin geheimzinnig de donkere lichamen verschenen en verdwenen. „Fidel liet z'n kin rusten over den rand van de auto. Hij beefde verschrikkelijk en uitte zachte klaagtonen. Plotseling en geheel onverwacht sprong hij er over heen op den grond en, niettegenstaande hij gefloten en angstig geroepen werd, begon hij de dieren op te jagen.

(Wordt vervolgd)

T. N.

IN HET RIJK DER STILTE

3) DOOR CHARLES G. D. ROBERTS

ONDER HET IJSDAK. (Vervolg)

DE druk van het water onder het ijs was plotseling toegenomen. Zij waren erg geschrokken. Zij waren echt bang. Als het water nog veel hooger zou stijgen, zouden zij hulpeloos verdrinken, want het ijs vormde één groot deksel over het meer. De jongere troepleden draafden onder klagelijk gepiep heen en weer en verscheidene zwommen door panischen schrik bevangen het meer in, zonder er aan te denken, dat in die richting redding onmogelijk was. Even later drong een zwak gekraak tot het donkere vertrek door; en het binnengestroomde water liep door de tunnel weer weg. Het ijsdak, dun geworden, vol kuilen, en opgeheven door den druk van onderen op, was in stukken gebroken. Het waren de oude en verstandige bevers, die in het vertrek gebleven waren, bevreesd, maar niet door paniek aangegrepen. Toen het water gedaald was tot het normale peil — zoowat twee duim onder den kamervloer — waren zij tevreden. Maar toen hoorden zij het water luider en sneller binnenstroomen en hun angst keerde met vernieuwde kracht terug. Zij staken hun gesnorde snuiten onderzoekend in de tunnel en zagen dat het water ver beneden peil gedaald was. Zij begrepen volkomen wat dat beduidde. De dam was doorgebroken. Het water — hun eenige bescherming tegen de verschrikkingen van het bosch — stroomde weg. Dit was een noodtoestand dien iedere bever dadelijk bereid was het hoofd te bieden. Hoe angstig zij in gewone omstandigheden ook meestal zijn, als de dam wordt aangevallen, ontbreekt het ze nooit aan moed. In een oogwenk had elk lid der kolonie zich tusschen de dwarrelende ijsschotsen begeven, onder het heldere glanzende maanlicht, dat ze in zoo langen tijd niet gezien hadden. Juist in het midden, waar het kanaal het diepst en de druk van het water het sterkst was, was de dam bezwaken. De doorbraak was bijna vier voet breed en, tot op dit moment, nog niet heel diep. Het was de betrekkelijk smalle en losse bovenrand van den dam die bezwaken was, losgewoeld door den dooi en verscheurd door de brokkelige randen van het ijs. Het geweld van

den stroom was bezig zich snel een weg door het vastere gedeelte van den dam te banen, toen de bevers moedig in de bres sprongen. Tegenover dit groote gevaar sloegen zij alle voorzichtigheid in den wind en stoorden zij zich niet aan hongerige oogen, die hen wellicht van een der beide oevers bespieden. Schijnbaar zonder eenige leiding bij het werk, schenen ze elkaar toch op de voor den arbeid nuttigste manier te helpen. Sommigen sleurden de langste en zwaarste stokken aan uit den stapel kaalgevreten takken, dreven ze voorzichtig voor zich uit naar de plaats van de doorbraak en hielden ze daar met tanden en voorpooten op hun plaats, tot anderen met meerdere takken kwamen om de eerste vast te leggen. Weer anderen brachten inmiddels uit den zachten bodem langs den voet van den dam groote stukken aarde, door graswortels saamgehouden en kleine steenen, ter wille van hun gewicht, naar boven en stapelden die op de stokken en takken om den boel stevig vast te leggen. Dit losse goedje, dat boven op de takken werd gelegd waar de stroom het zwakst was en dat de open ruimten spoedig vulde, werd niettemin grootendeels weggespoeld. Een tijd lang was het twijfelachtig wie het winnen zou en leek het alsof de bevers niet meer zouden bereiken dan voorkomen dat de doorbraak dieper of breder werd. Maar zij bleven onversaagd; en zij schenen geen vermoeienis te kennen. Heel langzaam aan

wonnen zij het van den stroom; hier bleef een klomp aarde liggen, daar eenige steenen en op tal van plaatsen de lange, rechte stokken, waar het water geen vat op had. Geleidelijk werd de stroom minder diep en minder vernielend. Nog meer steenen en aarde en graswortels; en toen een laag zware, gladde stokken waar het water makkelijk en rustig overheen gleeed, zonder gevaar voor het bouwwerk eronder. Nu was de dam op dit punt het sterkst, daar zijn top het breedst was en gevormd werd door zwaardere stukken hout dan ergens anders. Maar nauwelijks hadden zij die moeilijke overwinning behaald en hadden de moedige bouwmeesters tijd gehad om even op adem te komen, of er klonk een onheilspellend gekraak aan den uitersten linker hoek van den dam, waar een zijkanaal den teruggedrongen stroom een ander aanvalspunt aanbod. Dit gekraak ging gepaard met een sterk ruischend geluid. Weer was een deel van den bovenkant van den dam weggespoeld. Een wit schuim-gordijn sprong op in het maanlicht, scherp afstekend tegen het donkere geboomte.

II

Terwijl de dappere kleine dambouwers onder het heldere schijnsel van de maan streden tegen den vloed, hadden hongerige oogen ze bespied van uit het hart van het dichte denboschje, een eindje van den linker hoek van den dam. Dit bespieden was, erg genoeg, hopeloos geweest; want de bezitter van die woeste, kleine oogen wist heel goed dat het nutteloos was te trachten een bever op open terrein aan te vallen, als de heele vijver tot zijn beschikking stond om er in weg te duiken. Maar nu de nieuwe doorbraak maakte, dat de heele kolonie hals over kop naar het linker strand kwam zwemmen, vlak bij de duisternis van het bosch, nu gloeiden die spiedende oogen in woeste spanning en begonnen langzaam, geruischloos, steeds naderbij te zweven door het onberoerde struikgewas. De geweldige dooi, die de bronnen en stroompjes op de steile zijden van den Bald Mountain (Kale Berg) had bevrijd, had ook de sneeuw ontdooid voor den ingang van een ondiep hol en op ruwe wijze een jongen beer uit zijn winterslaap gewekt. Zoodra hij zijn loomheid van zich af had geschud, bemerkte de beer dat hij ergens honger had. Maar tot nu toe was al zijn jagen zonder resultaat gebleven. Hij was niet getraind voor het leven in de win-

tersche bosschen. Hij wist nauwelijks waar hij eigenlijk naar zoeken moest en de zachte, vochtige sneeuw belemmerde hem in het loopen. Eén doodsbenauid winterkonijn en een paar mieren uit een verrotten boomstam waren alles wat hij in die dagen te eten had gevonden. De witte snijtanden in zijn roode kaken hadden gekwijld van verlangen, toen hij de dikke bevers aan het werk had gezien, ver weg op den helder beschenen dam. En toen zij even later naar zijn richting kwamen en aan het werk togen op dertig of veertig voet van zijn schuilplaats af, kon hij zich ternauwernood meer bedwingen. Toch bedwong hij zich; want hij had al meer op bevers gejaagd en zijn succes was niet van dien aard geweest, dat het hem veel vertrouwen had geschonken in zijn bekwaamheid als bever-jager. Vlak bij het einde van den dam, waar de bevers aan het werk waren, naderde het bosch, dicht en donker, tot op acht à tien voet van het water. Naar dit punt baande de beer zich voorzichtig een weg en zoozeer had hij zijn spieren onder bedwang, dat, niettegenstaande zijn schijnbare logheid, geen twijgje knapte, geen takje ritselde en het leek alsof een schaduw er tusschen door gleeed. Hij zag een ouden bever recht op, stijf op den dam zitten, maar hij was van plan zijn stormloop zoo snel te doen, dat de bever geen tijd zou hebben zijn kameraden te waarschuwen.

(Wordt vervolgd)

Foto Galiji Crupi

SICILIAANSCH STRAATMUZIKANTEN